

kastes enten nævnte Domstols eller en Voldgiftsrets Afgørelse“, forelægges et fast Nævn til Forligsbehandling, *uden at* der i saa Henseende er taget noget Forbehold, saaledes som i Voldgiftstraktaten af 12. Oktober 1908 med Norge: „for saa vidt de ikke berører de respektive Landes Uafhængighed eller Integritet“ — Voldgiftstraktaten af 17. Juli 1908 med Sverige tilføjer: „eller vitale Interesser“, og Voldgiftstraktaten af 1. Marts 1905 med Rusland endog, hvad der efter Omstændighederne kan faa sin fuldtgode Betydning: „*Udøvelsen af deres Suverænetet*“.

Mindretallet maa mene, at ved Indførelsen af en saadan ny Fremgangsmaade bør der, hvor anbefalelsesværdig denne end i og for sig er, vises den allerstørste Forsigtighed og Forsynlighed — man maa ikke alene fæste Opmærksomheden paa, hvad der under nærværende Forhold umuligt kan tænkes gjort til Genstand for Tvist mellem Danmark og vore Broderlande, men ogsaa holde sig selv de fjernestliggende Muligheder for Øje, ja, endog helst udtømme disse. Og naar det da ikke kan bestrides, at der under bevægede Fremtidsforhold, som antager en Karakter, man maaske i dette Øjeblik end ikke kan tænke sig, kunde opstaa Tilfælde, hvor en af de kontraherende Parter overfor den anden maatte stille sig paa det Standpunkt, at her var der intet at gaa paa Forlig om, saa er det dog saa sin egen Sag nu paa Forhaand absolut at binde sig til, at selv det urimeligste Krav skal kunne gøres til Genstand for en Forligsbehandling. Hertil kommer, at i saa Fald vil de i §§ 13 og 14 (resp. 11 og 12) indførte Bestemmelser kunne faa Konsekvenser af lidet tiltalende Art. Det hedder i disse Artikler, at Nævnet er beslutningsdygtigt, hvis samtlige Medlemmer er behørigt indkaldt, og *Formanden samt mindst 2 andre Medlemmer er til Stede* — og Nævnet kan da afgive Betænkning i enhver Tvist, som den ene Part har henvist til det, ja, endog fremsætte Forslag til Forlig. Dette vil altsaa sige, at en Formand, som hentes helt udefra, sam-

men med den ene Part kan søge en Tvist „forligt“, uagtet den anden Part overhovedet har benægtet, at der foreligger en Tvist. Enhver vil sikkert forstaa, at den Betænkning og det Forslag, som da afgives, paa en yderst farlig Maade kan præjudicere den bortbeblivende Parts Stilling i Verdensopinionens Omdømme. Og gaar man med til at deltage i Forligsbehandlingen af en Sag, som man paa Forhaand ønsker afvist som alt for urimelig til overhovedet at kunne forhandle, endsige forliges om, ligger ikke alene heri en farlig Ydmygelse, men ogsaa en Risiko, som man dog efter Omstændighederne helst burde undgaa at løbe. Man maa overhovedet finde det begrebsstridigt, at en „Forligelse“ kan bringes i Stand mellem to Parter, hvoraf den ene slet ikke deltager i Forliget, altsaa paa Forhaand tilkendegiver, at her ikke er noget at forliges om.

I Sammenligning hermed er det mindre væsentligt, men kan dog ikke forbigaaes, at den danske Tekst paa flere Punkter er lidet omhyggeligt affattet og paa nogle Punkter end ikke eksakt gengiver den franske eller svenske Tekst.

Der turde saaledes efter Mindretallets Formening være al mulig Grund til at faa disse Konventioner frem til fornyet Overvejelse mellem Staternes Diplomati. Hvis et saadant Ønske ikke skulde kunne fremsættes af den danske Rigsdag, vilde det betyde, at denne rent faktisk var afskaaret fra at have nogen Indflydelse paa Afslutningen af folkeretlige Konventioner, idet det da stod i enhver Regerings Haand at bringe Sagen saa vidt, at dens Standsning fra Rigsdagens Side i bedste Fald maatte betragtes som en international Uhøflighed. Selvfølgelig kan det umuligt være Grundlovens Mening, at Rigsdagens Medvirkning saaledes skal kunne præjudiceres af Regeringen.

Da imidlertid de foreliggende Konventioner nu en Gang er ført saa vidt frem, som sket er, er det forstaaeligt, at man fra anden Side viger tilbage for at fordre Sagen udsat og genoptaget til ny Behandling, og